

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΘΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 'Ετησία δραχμὲς 100. 'Εξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.
'Αμερικῆς δολλάρια 3.—'Αγγλίας καὶ ὅλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
'Εξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 46ος

'Αθήναι, 22 'Ιουλίου 1939

'Ετος 61ον.—'Αριθ. 34

ΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ RUDYARD KIPLING

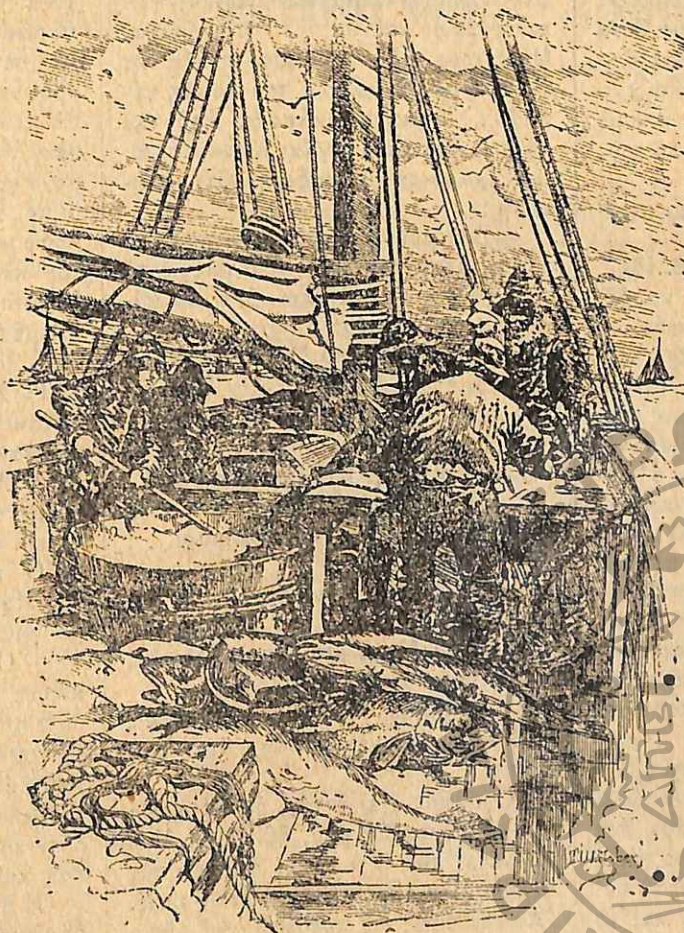
— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὑστερα ἓνας ἀπὸ τὸ Μπέδερλεν, πού τις ὥρες τῆς σχολῆς του ἔκανε τὸν ποιητή,—ἀπὸ βδομάδες μιλοῦσε γιὰ τὸ καινούργιο του ἀριστοῦργημα — ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ τὸ καινούργιο τραγούδι πού ἔβγαλε γιὰ τὴν Κάρι Πίτμαν πού ὅλο ἔχανε τις ἀγκυρές της καὶ πού ἀρχίζε ἔτσι: «Ἡ ἀγκυρά τῆς Κάρι Πίτμαν, δὲν ἀξίζει οὔτε μιὰ δεκά-
ρα». Τότε ἡ διασκέδαση ἔφτασε στὸ κατὰκόρυφο καὶ ὕστερα ἤρθε ἡ σειρά καὶ ἡ γολέτα καὶ κάθε ψα-
ρὸ ν' ἀκούσῃ τὰ δικά του. Ἦταν σὲ κανένα καράβι κανένας μάγειρας ἀκάθαρ-
τος ἢ τεμπέλης; Οἱ ψα-
ρόβαρκες τὸν παραλάβαι-
ναν αὐτόν καὶ τὴν μαγει-
ρική του καὶ τοῦ τὰ «έ-
φελναν» γιὰ καλὰ. Τύ-
χαινε καμμιὰ γολέττα νὰ μὴν εἶναι κατ'ἀρὴ καὶ νοι-
κοκυρεμένη; Ὅλα τὰ ψα-
ράδικα τὸ μάθαιναν ἀπ'ἄ-
κρη σ' ἄκρη.

Οἱ ἀλάθευτες γνώμες τοῦ Ντίσκο, τὸ καράβι τοῦ Μεγάλου Τζᾶκ πού τὸ εἶ-
χε πουλήσει τώρα καὶ κάμποσα χρόνια, ἡ ἀτυχία τοῦ Πέν με τις ἀγκυρες τῆς ψαρόβαρκας του, αἱ θεωρίες τοῦ Σάλτερς γιὰ τὰ χημικὰ λιπάσματα, ὁ κοριτοίστικος τρόπος πού ὁ Χάρβεϋ τραβοῦσε τὸ κουπί, ὅλα αὐτὰ βγῆκαν στὴν μπερλίνα. Καὶ κα-
θὼς ἡ δμίχλη τοὺς περι-
κύκλωνε σιγά-σιγά σκεπά-
ζοντας τὸν ἥλιο με ἀργυ-

ρόλευκες γάζες, οἱ φωνὲς ἑμοια-
ζαν σὰν ν' ἀνῆκαν σ' ἓνα δικαστή-
ριο ἀπὸ ἀθέατους δικαστὲς πού ἀπάγ-
γελαν τις ἀποφάσεις τους.

Οἱ τριγύρισαν, ἐψάρε-
ψαν καὶ ἄλλαξαν μεταξὺ τους ἀστεῖα καὶ πειράγματα ὡς τὴ στιγμή πού ἡ θάλασσα ἀρχισε νὰ φουτκῶνῃ πολὺ καὶ τότε τραβήχτηκε ὁ καθένας πρὸς

«Κι' εἶχε πιά βραδυάσει, ὅταν οἱ ψαράδες γύρισαν στὰ καράβια τους γιὰ νὰ καθαρίσουν τὰ ψάρια. . . » (Σελ. 293, στ. α')

τὸ μέρος του γιὰ νὰ εἶναι προφυλαγ-
μένος. ἐνῶ κάποιοι ἐφώναζε δι' αὐτὸν ἐξακολουθοῦσε ἡ θάλασσα νὰ φου-
σκῶνῃ, τότε θ' ἀρχίζε νὰ σκάζῃ ἡ Παρθένος.

Ἐνας ψαρὸς ἀπὸ τοῦ Γκαλγουαίη καὶ ὁ ἀνεψιὸς του εἶπαν πὼς δὲν ὤ-
πῃρχε φόβος νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα, σήκωσαν τὴν ἀγκυρά τους καὶ πῆγαν νὰ σταθοῦν ἐπάνω ἀκρι-
βῶς στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου. Μερι-
κοὶ τοὺς φώναξαν νὰ φύγουν ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ γυρίσουν πίσω, ἐνῶ ἄλλοι πάλι τοὺς ἐφώναζαν νὰ ἐπιμέ-
νουν στὸ πείσμα τους. Ὁ-
σο μεγάλωνε ἡ φουσκοθα-
λασσιά, τόσο πιὸ ψηλὰ ἐσήκωνε τὴ βάρκα ἀφή-
νοντάς τιν ὕστερα ἀπὸ κάθε κύμα νὰ πέφτῃ σὲ μιὰ θάλασσα μαύρη, ἀνα-
κατεμμένη, γεμάτη ἀ-
φροὺς σὲ ὕψος μισοῦ μέ-
τρου καὶ λιγώτερο ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ἀθέατου ὑφάλου. Ἐπαίζαν με τὸ θάνατο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ κάνουν τοὺς λεονταρή-
δες καὶ οἱ ἄλλοι ψαράδες τοὺς κοίταζαν στενόχωρα χωρὶς νὰ λένε τίποτε, ὥσ-
που ὁ Μεγάλος Τζᾶκ ἀνέ-
δηκε με τὰ κουπιά ὡς ἐκεῖ πού ἦταν οἱ συμπα-
τριῶτες τους κι' ἔκοψε ψυ-
χραιμότατα τὸ ἀγκυρό-
σχοινὸ τους.

— Δὲν τὴν ἀκοῦτε πού μουγκρίζει τοὺς φώναζε, δειχνόντας τὸν ὕψαλο. Τραβάτε ἂν θέλε-
τε νὰ σώσετε τὴ ζωὴ σας, τραβάτε με δλη σας τὴ δύ-
ναμῃ!

Οἱ δυὸ ψαράδες ἀρχι-
σαν νὰ βρίζουν καὶ ἔδει-
χναν διάθεσιν νὰ πιάσουν καυγᾶ, ἀφήνοντας τὴν

βάρκα τους να την παρασύρη το ρεύμα.

Τὸ κῦμα ὅμως ποὺ ἦρθε ἀπὸ πίσω τους ἀντὶ νὰ κυλήσῃ ὁμαλὰ ἀναπῆδησε σὰν ἄνθρωπος ποὺ σκοντάβει ἐπάνω σ' ἕνα χαλί. Ἀκούστηκε ἕνα βαθὺ ἀναφυλλητὸ συνοδευμένο ἀπὸ ἕνα βαθὺ μούγκρισμα καὶ ἡ Παρθένος ἀπλώσε γύρω της, δύο πλατεῖες λουρίδες ἀφροῦ, ἀσπρες, ἀγριες καὶ μακάθριες πάνω ἀπὸ τὴν ξέβαθη θάλασσα. Τότε ἀπ' ὅλα τὰ καράβια ἀρχισαν νὰ χειροκροτοῦν τὸν Μεγάλο Τζάκ καὶ οἱ παράτολμοι ψαράδες κατάπιαν τὴ γλώσσα.

—Ὡραὶο δὲν ἦταν αὐτὸ ; εἶπε ὁ Ντάν, φουσκώνοντας σὰν νεαρὴ φύκια μὲς στὸ σπῆτι της. Τώρα θ' ἀρχίσῃ νὰ σκάζῃ μιὰ φορὰ κάθε μισὴ ὥρα ἐπάνω-κάτω ὥστε νὰ φορτσάρῃ ὁ καιρὸς.

—Κάθε πόσῃν ὥρᾳ σκάζει ὅταν δουλεύῃ μὲ τὰ ἔλα της, Τόμ Πλάττι.

—Μιὰ φορὰ κάθε τέταρτο της ὥρας μὲ τὸ ρολοῖ στὸ χέρι. Αὐτὸ ποὺ εἶδες Χάρβεϋ εἶναι τὸ πιδ καταπληκτικὸ πρᾶγμα τοῦ Μπάνκου καὶ ἂν δὲν ἦταν ὁ Μεγάλος Τζάκ θάδελπεσε κι' ἀνθρώπους νὰ πνίγονται.

Γέλια καὶ φωνὲς ἀκούστηκαν ἔξαφνα ἀπὸ τὴ μεριά ποὺ ἡ ὁμίχλη ἦταν πιδ πυκνὴ καὶ ὅπου οἱ γολέττες χτυποῦσαν τὰ καμπανάκια τους. Ἐνα μεγάλο μπάροκο ξεπρόβαλε προφυλακτικὰ μέσα ἀπὸ τὴν ὁμίχλη καὶ χαίρετίσθηκε μὲ χειροκροτήματα καὶ μὲ «Ἐλα λοιπόν, χρυσὴ μου !» ἀπὸ τοὺς Ἰρλανδοὺς.

—Κανένα ἄλλο φραντζέζικο ; ρώτησε ὁ Χάρβεϋ.

—Δὲν ἔχεις μάτια γιὰ νὰ ἰδῇς, κακομοῖρῃ μου ; Εἶναι ἕνα καράβι ἀπὸ τὴ Βαλτιμὸρη ποὺ κοντεῖ νὰ πάθῃ συγκοπή ἀπὸ τὴν τρομάρα του. Τώρα νὰ ἰδῇς γόδοστο ποὺ θὰ κάνουμε μὲ δαῦτο. Ἐχω τὴν ἰδέαν πὼς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ὁ καπετάνιός του συναντᾷ τὰ ψυχράδικα σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μέρος. Ἦταν ἕνα καράβι ὀκτακοσίων τόννων, μαῦρο καὶ καλοκαμωμένο. Εἶχε ἀνοίξει τὸ μεγάλο πανὶ τῆς μετζάνας καὶ ἡ γάμπια του πλατάνιζε ἀδύνατα στὸν λίγο ἀνεμο ποὺ φυσοῦσε. Τὸ μπάροκο ὅμως εἶναι τὸ πιδ γυναικεῖο ἀνάμεσα σ' ὅλες τὶς κόρες τῆς θάλασσας, καὶ τοῦτο τὸ διαστακτικὸ πλᾶσμα, μὲ τὴν ἀσπρη καὶ χρυσὴ φιγούρα της, ἔμοιαζε σὰν γυναῖκα ταραγμένη ποὺ ἀνασηκώνει τὰ φουστάνια της γιὰ νὰ περάσῃ ἕνα δρόμο ἐνῶ ἕνα πλῆθος μάγκες γύρω της τὴν κοροϊδεύουν. Σ' αὐτὴ τὴ θέσῃ ἄλλωστε βρισκόταν τώρα καὶ τὸ μπάροκο. Ἦξερε πὼς βρισκόταν κάπου ἐκεῖ κοντὰ κατὰ τὴν Παρθένο,

εἶχε ἀκούσει τὸ μούγκρητό της καὶ τώρα γύρευε νὰ μάθῃ ποὺ ἦταν.

—Ἡ Παρθένος ; ἀρχισαν νὰ τῆς φωνάζουν ἀπὸ τὶς ψαρόβαρκες. Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ μᾶς κουδεντιάσεις. Εἶσαι στὸ λιμάνι τοῦ Χάκιθ κι' εἶναι Κυριακὴ πρωί.

—Τράβα, σπῆτι βρὲ χελώνα. Τράβα καὶ πές τους πὼς ἐρχόμαστε.

Μισὴ ντουζίνα φωνὲς κάνοντας τὸν ἀρμονικώτερο χορδὸ ἀρχισαν νὰ φωνάζουν ὅλες μαζί :

—Νάτο ! Νάτο ! Τὴν ἀγγίζει !

—Ὅρτσα ! Ὅρτσα ! Χάθηκες !

βρίσκεσαι ἀπάνω στὴν κορυφὴ της.

—Πόντζα ! Στρίψε τὸ τιμόνι.

—Ὅλο τὸ πλήρωμα στὶς ἀντλίες.

—Κατέβασε τὸ φλόκο καὶ ἀβάρα μὲ τὸ γάντζο.

Ἐδῶ ὅμως ὁ καπετάνιος ἀρχισε νὰ θυμῶνῃ καὶ εἶπε διάφορες βρισιές. Στὴ στιγμὴ ὅλοι σταμάτησαν τὸ ψάρεμμα γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσουν καὶ ἀκούσε ὅχι λίγες κατηγορίες γιὰ τὸ καράβι του.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ

Χειμωνιάτικο βράδυ, σ' ἕνα μαγαζάκι, ἦταν μτζεμμένοι μερικοὶ γειτονες φίλοι καὶ ἡσυχία. Μαζί τους κι' ὁ σεβάσμιος παπὰς τῆς ἐνορίας μὲ τὴ μακριὰ του ἀσπρη γενειάδα. Ἀξαφνα, κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα, ποὺ ἦταν λιγάκι πειρακτήριο, τοῦ ἔκαμε τὴν παράξενη αὐτὴ ἐρώτηση :

—Δὲν μοῦ λές, αἰδεσιμώτατε, τὴ νύχτα, ὅταν κοιμᾶσαι, ποὺ βάζεις τὰ ἱερὰ γένεια σου, ἀπέξω ἀπὸ τὸ πάλωμα ἢ ἀπὸ μέσα ;

—Ἀπὸ μέσα, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ἀμέσως ὁ παπὰς. Δὲν ξέρω τὸ καλοκαίρι, μὰ τώρα τὸ χειμῶνα. . .

Ἀφοῦ ὅμως εἶπε αὐτὰ, ὁ παπὰς ἔμεινε σκεπτικὸς. Κι' ἐπειτα φώναξε :

—Ἄ, ὅχι, τώρα θυμήθηκα. . . τὰ φίνω ἀπέξω, χειμῶνα-καλοκαίρι. . .

Καὶ πάλι σὲ λίγο :

—Ἄ, ὅχι, ἔκαμα λάθος. . . τὰ βάζω μέσα. . .

Καὶ μιὰ ἔλεγε ἔτσι, μιὰ ἄλλοιως. Οἱ ἄλλοι ἀπόρησαν :

—Ἀλήθεια, παπά μου, δὲν ξέρεις ποὺ βάζεις τὰ γένεια σου, ὅταν κοιμᾶσαι ;

Ὁ παπὰς, γελώντας, ὁμολόγησε :

—Ναί, παιδιά μου, δὲν ξέρω. Μοῦ φαίνεται πὼς ὅ,τι κι' ἂν σὰς λέω, σὰς γελᾶω. Δὲν ἐπρόσεξα, φαίνεται, ποτέ. Ἀπόψε ὅμως θὰ προσέξω, κι' αὔριο θὰ σὰς πῶ, ἀφοῦ ἔχετε τὴν περιέργεια.

Σὲ λίγο, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ πὼς ἐκεῖνος ποὺ τοῦ εἶχε κάνει τὴν ἐρώτηση, κρυφογελοῦσε πονηρά, ὁ παπὰς γύρισε στὸ κελλί του γιὰ νὰ δειπνήσῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Εἶχε κι' ἕναν ὑποταχτικὸ, ἕνα καλὸ παιδί ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ γίνῃ παπὰς. Καὶ καθὼς ἔτρωγε, τὸν ρώτησε :

—Δὲν μοῦ λές, Γιάννη : ἐσὺ πολὺς φορὲς μπήκες στὴν κάμαρά μου νὰ μὲ ξυπνήσῃς. Ὅταν κοιμοῦμαι, ποὺ βάζω τὰ γένεια μου, ἀπομέσα ἀπ' τὸ πάλωμα μου ἢ ἀπέξω ;

Ἀδύνατο στάθηκε νὰ θυμηθῇ καὶ νὰ τοῦ πῇ μὲ βεβαιότητα ὁ Γιάννης ! Μιὰ τοῦ ἔλεγε «ἀπομέσα !» μιὰ τοῦ ἔλεγε «ἀπέξω !». Ἐπιτέλους ὁ παπὰς ἀπελπίσθηκε :

—Ἄϊ στὸ καλὸ καὶ σὺ ! Γιὰ τίποτα δὲν εἶσαι, καϊμένε. Κρίμας ποὺ θέλεις νὰ γίνῃς καὶ παπὰς.

Καὶ πέρασε στὴν κάμαρά του. Ἐ, τώρα πιά θὰ ἔβλεπε μόνος του. Ἐκαμε τὴν προσευχή του, γδύθηκε, πλᾶγιασε καὶ σκεπάσθηκε μὲ τὸ πάλωμα του. Νά, νά, εἶπε. Ἀπομέσα τὰ βάζω. Μὰ ἤθελε φιλοσοφία ; Αὔριο θὰ τοὺς πῶ. . .

Ὑπνος ὅμως δὲν τοῦ πῆγαινε, καὶ σὲ λίγο τοῦ φάνηκε πὼς ζεσταίνονταν. «Μπά, συλλογίσθηκε ἀπέξω θὰ τὰ φίνω. Κι' ἔδωκε τὰ γένεια του ἀπὸ τὸ πάλωμα κι' ἀνακουφίσθηκε. Ἀλλὰ σὲ λίγο πάλι τοῦ φάνηκε πὼς κρύωνε. «Μπά, συλλογίσθηκε, μέσα θὰ τὰ βάζω». Καὶ ξανάδωσε τὰ γένεια του μέσα κι' ἡσύχασε. Ἀλλὰ μόνον γιὰ λίγο. Γιατὶ καὶ πάλι ζεστάθηκε, καὶ πάλι τὰ ἔδωκε, καὶ πάλι κρύωσε, καὶ πάλι τὰ σκέπασε. Κι' ἔτσι πέρασε ὅλη τὴ νύχτα, νὰ παιδεύεται μὲ τὰ γένεια του, ποὺ οὔτε ἀπομέσα μποροῦσε νὰ τὰ ὑποφέρῃ, οὔτε ἀπέξω !

Τὸ ἄλλο βράδυ πῆγε πάλι στὸ μαγαζάκι. Ἐκεῖ ἦταν ὅλοι καὶ τὸν περίμεναν.

—Λοιπόν, αἰδεσιμώτατε, θὰ μάθουμε ἀπόψε ποὺ βάζεις τὰ ἱερὰ γένεια σου ;

Ὁ παπὰς γύρισε σ' ἐκεῖνον ποὺ τὸν εἶχε ρωτήσῃ χτές, καὶ τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ :

—Ὁ Σατανᾶς σ' ἔβαλε νὰ μοῦ κάμῃς τέτοια ἐρώτηση : Ἀλλήν φορὰ οὔτε τοῦ ἐχθροῦ σου. Τὸ ξέρεις πὼς τὴ νύχτα δὲν ἐκλειομαι μάτι γιὰ νὰ ἰδῶ ποὺ βάζω τὰ ἱερὰ γένεια μου ; Κι' ἂν τὸδλεπα τουλάχιστο, στὸ διάβολο ! Μὰ οὔτε αὐτὸ ! Καὶ σήμερὰ ξέρω τόσα, ἔσα καὶ χτές.

Οἱ ἄλλοι γέλασαν δυνατὰ. Καὶ τότε μόνον ὁ ἀπλοῦχος παπὰς κατάλαβε πὼς ἡ ἐρώτηση ἐκείνη τοῦ εἶχε γίνῃ μὲ πονηριά.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

“ΠΡΟΣΤΑΤΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

Ἀγαπητοί μου,

Φ

ΑΝΤΑΣΘΗΤΕ ἕνα κορίτσι ἴσαμε δεκάξῃ χρονῶν λεπτό, ξανθό, γαλανό, μὲ συμπαθητικὸ προσωπάκι φυσικὸ—οὔτε κραγιόνι, οὔτε πούδρα—καὶ μὲ μαῦρα πένθιμα ροῦχα, περιποιημένα ὅμως καὶ κομψά. Τὸ παίρνετε γιὰ μαθήτρια πού, τώρα τὸ καλοκαίρι, ἔδωκε τὴν ποδιά τοῦ σχολείου καὶ κάνει τὴν ἀνεργὴ κι' ἀμέριμνη ζῶν τῶν διακοπῶν. Ἀλλὰ κάθε ἄλλο. Ἄν τὸ ρωτήσετε, θὰ σὰς πῇ πὼς τὸ ἴδιο πολὺ, τὸ ἴδιο σκληρὰ ἐργάζεται καὶ τὸ καλοκαίρι ὅπως τὸ χειμῶνα, καὶ πὼς δὲν πηγαίνει σχολεῖο ἀφότου ἔδωκε τὸ δημοτικὸ, γιατί, ἅμα πέθανε ὁ πατέρας της, ἔδω καὶ λίγους μῆνες, ἀφίνοντάς της μητέρα κι' ἀνήλικα ἀδέρφια, γινε θέλοντας καὶ μὴ «προστάτις οἰκογενείας». Τὸ λέει τόσο αὐτὸ τὸ «προστάτις οἰκογενείας», κι' ὅμως εἶναι τόσο μεγάλος καὶ τόσο συγκινητικὸς λόγος ἀπὸ τὸ στόμα ἑνὸς κοριττοῦ δεκάξῃ χρονῶν ! Ἀλλὰ ἡ ἐκπλήξῃ εἶναι μεγαλύτερη ὅταν μαθαίνῃ κανένας τί ἐργασία κάνει καὶ πόσα κερδίζει, γιὰ νὰ διατηρῇ τὴν ὄρφανή του πατρικὴ οἰκογένεια αὐτὸ τὸ λεπτὸ κοριτσάκι :

Ὁ πατέρας της ἤξερε μιὰ τέχνη πολὺ προσοδοφόρα. Τὴν ἔκανε στὸ σπῆτι. Ἀπὸ μικρὴ ἢ πιδ μεγάλη του κόρη τὸν βοηθοῦσε, κι' ἔτσι ἔμαθε ὅλα της τὰ μυστικά. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, σκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἐξακολουθήσῃ. Καὶ τὸ πέτυχε στὴν ἐντέλεια. Κάνει λοιπὸν τὴν ἴδια τέχνη ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας της στὸ σπῆτι, καὶ κερδίζει ἀπ' αὐτὴν ἕξῃ, ὀκτὼ καὶ καμμιά φορὰ δέκα χιλιάδες τὸ μῆνα ! Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν ὑπάρχει κι' ἄλλο κορίτσι τῆς ἡλικίας της ποὺ νὰ κερδίζῃ τόσα, ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ μερικά ποὺ ἔχουν πρῶτο ταλέντο καὶ βγαίνουν στὸ θέατρο. Ἀλλὰ ἡ ἐργασία τῆς Λίτσας—ἔτσι τὴ λένε—εἶναι σπιτική, νοικοκυρίστικη, σεμνὴ κι' ἀθόρυβη. Δηλαδή κάνει κι' αὐτὴ τὸ θόρυβό της, ἀλλὰ ὅσον κάνουν τὰ σύνεργα τῆς στὴν καμαρούλα ποὺ ἐργάζεται κλεισμένη, κρυφά. Γιατὶ ἡ τέχνη της ἔχει κι' ἕνα «μυστικόν», ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἄλλος κανένας. Ἡ Λίτσα τὸ ξέρει μόνον ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ δὲν τὸ λέει γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ μονοπώλιο. Ἀργότερα βέβαια θὰ τὸ πῇ, ἀλλὰ μόνον ὅταν μεγαλώσουν τὰ μικρά της ἀδελφία—δυσ-

ἀγοράκια κι' ἕνα κοριτσάκι—ποὺ γιὰ τὴν ὥρα ἡ «προστάτις τῆς οἰκογενείας» τὰ τρέφει, τὰ ντύνει καὶ τὰ σπουδάζει. Πέντ' ἕξῃ χιλιάδες τὸ μῆνα τῆς κοστίζει αὐτὴ ἡ συντήρησις. Εὐτυχῶς νοῖκι δὲν πληρώνει ὁ πατέρας τοὺς ἀφῆσε κι' ἕνα σπιτάκι ὅπου κατοικοῦν. Οὔτε ὑπηρετρία εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰχοῦν : ἡ καϊμένη ἢ μητέρα κάνει ὅλες τὶς δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ. Κι' ὅ,τι περισσεύει—δταν περισσεύῃ—φυλάγεται γιὰ τὸ ἀδηλο μέλλον. . .

—Ἀλλὰ τί κάνει ἐπιτέλους ἡ Λίτσα, τί κατασκευάζει ; Θὰ σὰς τὸ πῶ γιατί αὐτὸ δὲν εἶναι μυστικόν. Κατασκευάζει μηχανικὰ ἐργαλεῖα ζαχαροπλαστικῆς. Ἀπ' αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ζαχαροπλάστες γιὰ νὰ χτυποῦν ταῦγά, τὴν κρέμα σαντιγὺ καὶ καθεξῆς. Ἀλλήν φορὰ τὰ ἐφερναν ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ. Ὁ πατέρας τῆς Λίτσας εἶχε μάθει, μονάχος του, νὰ τὰ κάνῃ τέλεια. Τώρα εὖ κάνει ἡ Λίτσα. Μὲ σύρματα, χοντρότερα ἢ ψιλότερα, ποὺ τὰγοράζει ἀπὸ τὰ σιδεράδικα, καὶ μὲ κομμάτια ξύλο ποὺ τὰ δίνει στὸν τέρνο καὶ τῆς τὰ κάνουν στὸ σχῆμα ποὺ θέλει, κάθεταὶ ὕστερα ἢ ἴδια, κόβει τὰ σύρματα

μὲ τὴν κοφτερὴ τανάλια, τὰ μῆγει σὶς τρύπες ποὺ κάνει στὰ ξύλα μὲ τὸ τρυπάνι, τὰ στρήφει, τὰ σουλοῦ-πώνει, πικιδεῖται, ἰδρώνει, μὰ τὸ ἐργαλεῖο βγαίνει ἀπὸ τὰ χεράκια της—κι' ἄς κάνουν ρόζους—τέλειο σὰν ἐκεῖνα ποὺ ἔκανε ὁ πατέρας της. Ἐχει τόση ὑπομονὴ ὅση καὶ δεξιότη-τα. Καὶ στὰ ἴδια ζαχαροπλαστεῖα δ-που τὰ πῆγαινε κείνος, τὰ πηγαίνει τώρα ἡ Λίτσα καὶ τῆς τὰκριδοπλη-ρώνουν : διακόσιες, τρακόσιες δραχ-μές, κατὰ τὸ ἐργαλεῖο. Ὡστε κι' ἕνα μόνον τὴν ἡμέρα νὰ πουλάῃ, νὰ οἱ ἕξῃ κι' οἱ ἐννιά χιλιάδες τὸ μῆνα ποὺ κερδίζει. Καὶ ξέρετε πὼς τὴ λένε στὰ ζαχαροπλαστεῖα ποὺ προμηθεύει : «τὸ κορίτσι-θαῦμα».

Δὲν ἔχουν ἄδικο. Καὶ μένα ἡ Λίτσα μοῦ φαίνεται θαυμαστή. Πολλὰ κορίτσια μοῦ κίνησαν τὸ θαυμασμὸ γιὰ διάφορα προτερήματά τους. Ἀλλὰ τὴ μικρὴ Λίτσα, τὴν «προστάτιδα οἰκογενείας», κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται στὸ σπῆτι μας—ἔχουμε κάποια συγγένεια—τὴ βλέπω μ' εὐλάβεια, μὲ δέος. Εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ κορίτσι-θαῦμα : εἶναι τὸ κορίτσι-Ἀρετή.

Σὰς ἀσπάζομαι

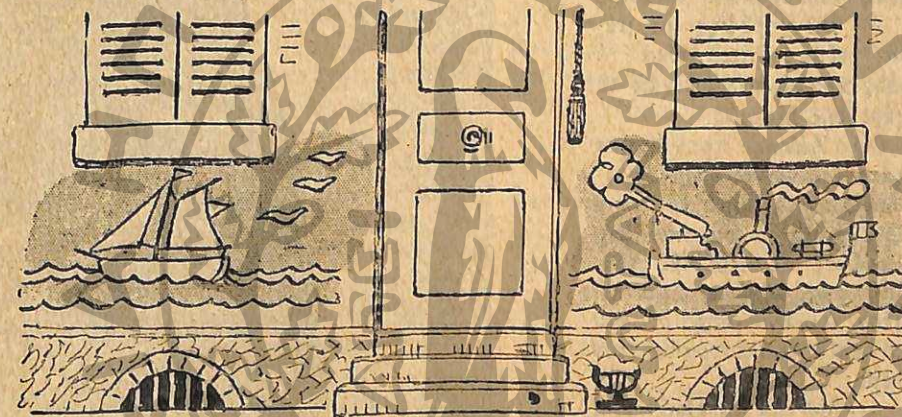
ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

8.

Τὸ πρῶτο κατόρθωμα τοῦ Κωστάκη μὲ τὶς καινούργιες του νερομπογιές, εἶναι μιὰ τοιχογραφία, ἢ, νὰ ποῦμε καλύτερα, δύο τοιχογραφίες. Τὶς ἔκαμε στὸν τοῖχο, κάτω ἀπὸ τὰ δύο ἰσόγεια παράθυρα ποὺ βλέπουν στὴν αὐλή. Δηλαδή ὅχι πιά μέσα στὸ σπῆτι, ἀλλ' ἀπέξω, στὸ ξέφωτο.

Θέμα : ἡ Ναυτιλία. Στὴν πρώτη εἰκόνα παρουσίαζε τὴ Ναυτιλία «ἐν εἰρήνῃ», κι' ἦταν μιὰ βαρκούλα μὲ πανιά, ποὺ ἡσυχᾶ σὲ γαλάζια θάλασσα (ὅλο ἀπὸ λουλάκι). Στὴ δευτέρῃ παρουσίαζε τὴ Ναυτιλία «ἐν πολέμῳ», κι' ἦταν ἕνα τεράστιο θωρηκτὸ ποὺ ἐβουβάρδιζε.

Τὶ ἀριστουργήματα ! Ὁ Κωστάκης βλέπει τὶς τοιχογραφίες του καὶ δὲν τὶς χορταίνει. Κι' ἐπειδὴ φαντάζεται πὼς κι' οἱ ἄλλοι θὰ τὶς ἐθαύμαζαν τὸ ἴδιο, σκέπτεται νὰ κάμῃ Ἐκθεση Ζωγραφικῆς καὶ νὰ καλέσῃ κόσμον. Κάνει λοιπὸν μιὰ ἐπιγραφή, ποὺ τὴν κορφώνει στὸν τοῖχο : «Καλ-

λιτεχνική "Εκθεσις τοῦ νεαροῦ αὐτοδίδακτου ζωγράφου κ. Κωστάκη». Καὶ γράφει σ' ἓνα καρτόνι τὸν πίνακα τῶν ἔργων καὶ τὴν πρόσκληση ἔτσι :

«Δυὸ τοιχογραφίες. 1. Ἡ Ναυτιλία ἐν εἰρήνῃ. 2. Ἡ Ναυτιλία ἐν πολέμῳ.—Ἡ "Εκθεσις ἀνοικτὴ κάθε μέρα ἀπὸ τῆς 8 τοῦ πρωῦ ὡς τῆς 7 τοῦ βραδύ. —Διάρκεια : δεκαπέντε ἑβδομάδες.—Παρακαλεῖσθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆτε πρὶν ἀρχίσουν οἱ βροχές καὶ ξεβάσουν τὰ ἔργα.—Σημείωση : Τὰ ἔργα δὲν πωλοῦνται γιατί ὁ τοῖχος δὲν μετακομίζεται».

Ἡ πρόσκληση στάλθηκε ἀμέσως στὴ μικρὴ ξαδέσφη τοῦ Κωστάκη, —αὐτὸς ἦταν ὁ — τοῦ— ποῦ τὴν ἴδια ἡμέρα μάζεψε τῆς φίλης τῆς καὶ πῆγαν. "Α, τί θαυμασμός, τί ἔκσταση !

—Εὐὸ τὰ ἔκανε αὐτά ; ἔλεγαν τοῦ Κωστάκη. Μὴν τ' ἀντέγραψες ἀπὸ κανένα βιβλίο ; ... "Αν εἶναι δικὰ σου, μπράβο σου ! Θὰ γίνῃς μεγάλος ζωγράφος. Εἶσαι μάλιστα ἀπὸ τώρα.

Καὶ φαντασθῆτε πῶς τὸ καμάρι τοῦ Κωστάκη. . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΓΥΦΤΟΠΟΥΛΑ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ JEANNE COLOMB —

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Κι' ἔπιασε τὸ ἄλλο χέρι τῆς Μαριᾶς.

— Φύγε ! φώναξε αὐτὴ χτυπώντας τὴ γῆ μὲ τὸ πόδι τῆς.

— Δὲν γίνεται, εἶπε ὁ "Ατσίγγανος.

—Θὰ χορέψῃς μαζί του ἢ μαζί μου.

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν τραβήξῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐνὼ ἐκείνη ξεφώνιζε. Κανένας ὅμως δὲν τοὺς εἶχε πάρει εἰδηση γιατί ἡ μουσική, οἱ φωνές, τὰ γέλια ἔκαναν τόσο θόρυβο ὥστε σκέπαζαν κάθε ἄλλο ἦχο. Τότε ὁ Ζάκης ἄφησε τὸ χέρι τῆς Μαριᾶς καὶ εἶπε ἀπειλητικὰ στὸν ἄλλο νέο.

—"Αφσέ την, δὲν εἶναι δική σου δευλειά, ἀκούς ;

—Θὰ χορέψῃς μὲ μένα, εἶπε ἀπειλητικὰ ὁ νέος κρατώντας σφιχτὰ τὸ χέρι τῆς Μαριᾶς.

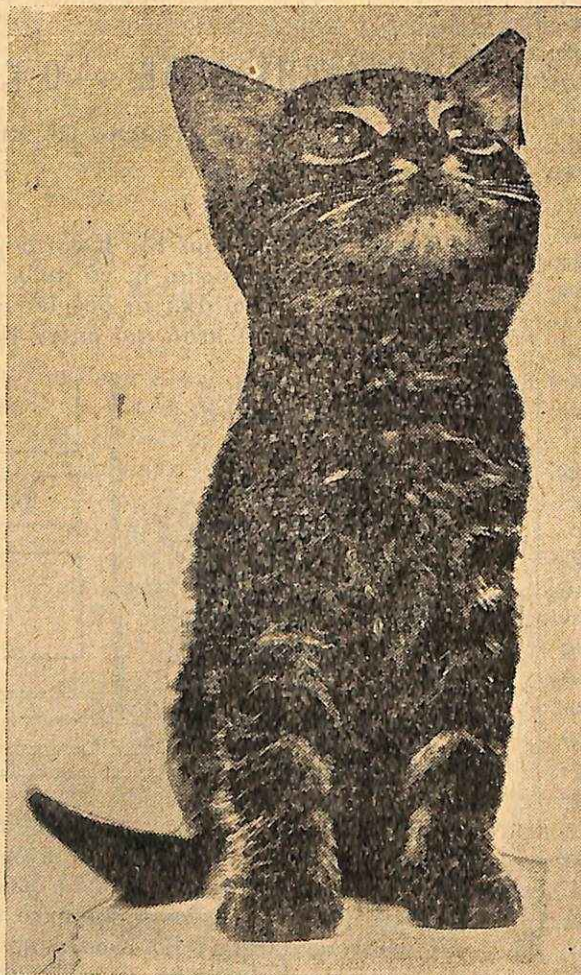
Ὁ Ζάκης προχώρησε κατὰ πᾶν τοῦ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ, μὲ τὸ βλέμμα ἄγριο καὶ σηκωμένες τῆς γροθιές του. "Εξαφνα ἔβγαλε ἀπὸ τὴ μέση τοῦ ἓνα μαχαίρι καὶ τὸ λεπίδι τοῦ ἀστράψε στὸν ἄέρα.

—Μὴ γιὰ τὸ Θεό, μὴ ! φώναξε ἡ Μαριά κι' ἔτρεξε νὰ τοὺς χωρίσῃ.

Ποῦ βρῆκε τὴ δύναμη κι' ἐλευθέρωσε τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ "Ατσίγγανου καὶ κράτησε τὸ ὕψωμένο χέρι τοῦ Ζάκη ; "Εκείνος τὴν κατάλαβε καὶ ἀμέσως κατέβασε τὸ χέρι

τοῦ, ἔσκυψε τὸ κεφάλι τοῦ καὶ ἀφέθηκε νὰ τὸν τραβήξουν ἀπὸ κεῖ οἱ φίλοι τοῦ ποὺ εἶχαν τρέξει μόλις εἰδαν τὸν καυγᾶ. Ἡ Μαριά τοὺς ἀκούσε ποὺ γελοῦσαν κι' ἔλεγαν μεταξὺ τους :

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τὶ βλέπει ψηλὰ τὸ χαριτωμένο αὐτὸ γατάκι ;

— Μακρυὰ, παιδιὰ, ἀπὸ τὸν Ζάκη, γιατί κάνει κακὸ μεθύσι.

"Εχασε πῶς κάθε ὄρεξη νὰ λάβῃ μέρος στὸ γλέντι. Τραβήχθηκε σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά ἀπ' ὅπου μποροῦσε νὰ βλέπῃ τί κάνῃ ὁ Ζάκης. Τὸν εἶδε νὰ ἀνακατέθεται μὲ μιὰ παρέα ποὺ ἔπαιζε καὶ ἔπινε καὶ νὰ παίξῃ καὶ νὰ πίνῃ μαζί τους. "Ηπτε μάλιστα περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ σὲ λίγη ὥρα ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητάῃ ἀφορμὴ γιὰ καυγᾶ. "Υστερα ὅμως τὸ κρασί τὸν ἐξάλισε. Κρέμασε τὸ κεφάλι τοῦ, καὶ ἄρχισε νὰ παραπατάῃ. Στὸ τέλος τὸν εἶδε πεσμένον κατὰχαμα, ἔλεινὸ καὶ σιχαμένο, νὰ κοιμάται καὶ νὰ ροχαλίζει ἀνάισθητος.

Αὐτὲς λοιπὸν ἦταν ὁ μόνος ἀνθρώπος ποὺ ἀγαποῦσε στὸν κόσμο ; Αὐτὸ τὸ ἔλεει ὁ πλάσμα, ποὺ δὲν ἤξερε νὰ ξεχωρίσῃ τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακὸ, ποὺ σὲ τέτοιον σημεῖο καὶ ἔβγαζε τὸ μαχαίρι τοῦ, μὴν ξέροντας τί κάνει ; Καὶ γιὰ χάρη τοῦ, γιὰ νὰ πάῃ μαζί του λησμόνησε τοὺς

παλιούς τῆς φίλους καὶ τοὺς εὐεργέτες τῆς ; Μὴ μόνον δικαιοσύνη εἶχε πῶς τὰ ἐλαττώματά τοῦ ἦταν ἐλαττώματα τῆς φυλῆς τοῦ Κι' ἀν' οἱ ἄλλοι "Ατσίγγανοι ἦταν χειρότεροι ἀκόμη ἀπ' αὐτόν ; Τί ζωὴ μποροῦσε νὰ κάνῃ ἡ Μαριά ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ; Νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς μοιάσῃ ; Μόνον ποὺ τὸ συλλογιζόταν, σηκωνόταν ἢ τρίχα τῆς. Γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ δώσῃ τέλος σ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορία, νὰ τοὺς ἀφήσῃ ὕγεια καὶ νὰ φύγῃ τὸ ἴδιο βράδυ.

Σηκώθηκε καὶ πηγαίνοντας πίσω ἀπ' τ' ἀμάξια βγήκε ἀπὸ τὸ γύρο τοὺς ἀθέατη. Τὰ διαδὰ ποὺ φώτιζαν τὸ πανηγύρι, ἔκαναν πῶς μαῦρες ἀκόμη τῆς σκιές ἀπὸ τοὺς βράχους ἓνα γύρο. Τούτῃ τὴ νύχτῃ βέβαια κανεὶς δὲν θὰ καταλάβῃ πῶς εἶχε φύγει οὔτε θὰ τρέξῃ νὰ ψάξῃ νὰ τὴν βρῇ. "Ὅσο ποὺ φυλάχτηκε νὰ περάσῃ μπροστὰ ἀπὸ τὰ σκυλλὰ ποὺ φύλαγαν ἔξω ἀπὸ τ' ἀμάξια καὶ ποὺ μὲ τὰ γαυγίσματά τοὺς θὰ κινούσαν τῆς ὑποψίες τῶν "Ατσίγγανων. Πέρασε λοιπὸν ἀπὸ πίσω καὶ κατέβηκε σὲ

μιὰ βαθειὰ χαράδρα καὶ περπάτησε μέσα ἐκεῖ μισὴ ὥρα καὶ περισσότερη προσέχοντας σὲ κάθε βήμα τῆς ποῦ θὰ πατήσῃ. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος καὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα μόλις ἔβγαине μιὰ ἀμυδρὴ λάμψη. Τὸ φεγγάρι θὰ εἶχε βγεῖ, βέβαια, μὰ τὸ ἔκρυβαν τὰ βουνὰ ἓνα γύρο, ὅταν ἀνέβαινε λίγο ψηλότερα, τότε θὰ τῆς ἔφεγγε τὸ δρόμο τῆς.

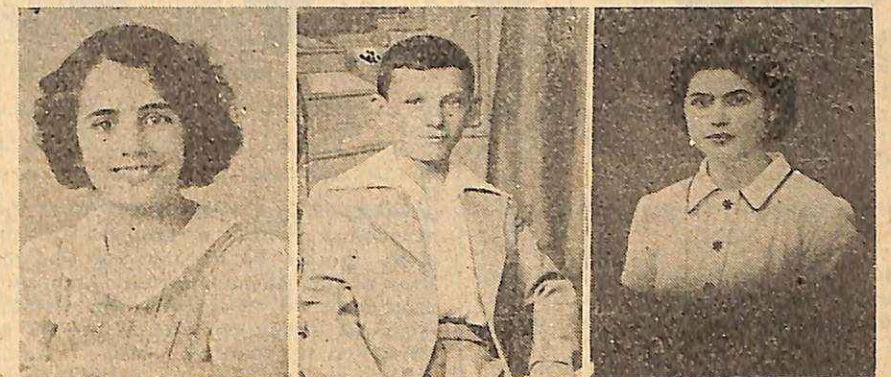
"Εξαφνα, τὸ πόδι τῆς Μαριᾶς δὲν ἐπάτησε στὴ γῆ, ἀλλὰ στὸ χάος. Κατατρομαγμένη ἔκανε κατὰ πίσω καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια τῆς γιὰ νὰ κρατηθῇ. Τὸ χῶμα ὅμως ἔφυγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς καὶ κατὰλαβε πῶς κυλοῦσε στὸν γκρεμό. Πρόφτασε ν' ἀρπαχτῇ ἀπὸ ἓναν μικρὸ θάμνο, μὰ ὁ θάμνος ξεριζώθηκε κι' ἔμεινε στὰ χέρια τῆς. Κάποιον κλαδὶ μπερδεύτηκε στὸ φόρεμά τῆς καὶ τὴν κράτησε γιὰ ἓνα λεπτό. Μὰ τὸ φόρεμα σκίστηκε καὶ στὸ κλαδὶ ἀπόμεινε μονάχα ἓνα κουρέλι. Ἡ Μαριά ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς ἀπὸ τὸν τρόμο καί. . .

Εὐτυχῶς δὲν λιποθύμησε. Τὸ πέσιμό τῆς κράτησε λίγα δευτερόλεπτα ἀκόμη. "Υστερα ἔνοιωσε τὸ πόδι τῆς νὰ πατάῃ στεριά. Κάτι εἶχε βρεθῇ ποὺ τὴν σταμάτησε καὶ δὲν τὴν ἄφησε νὰ κατακυλίσῃ παρακάτω. Βρέθηκε ὀρθὴ μὲ τὴν πλάτη τῆς στηριγμένη στὴν κατ' ἄκρη καὶ πατώντας τὸ πόδι τῆς ἐπάνω στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου. Τὸ δένδρον ποὺ φύτρωνε ἀπὸ τὴ ρίζα αὐτὴ κρεμόταν σὰν γέφυρα πᾶν ἀπὸ τὴν ἀδυσσο. "Απὸ κάτω τῆς βούιζε ἓνα ποτάμι, ἀλλὰ πολὺ βαθειὰ γιατί ἡ βοή τοῦ ἔρχόταν ὑπόκωφον σ' αὐτιά τῆς. Ἡ Μαριά εἶχε σωθεῖ. Μὰ τώρα τί θὰ ἀπογινόταν ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὰ σύννεφα σκορπίστηκαν καὶ φάνηκαν οἱ ἀντικρινὲς κορυφές ποὺ τῆς φώτιζε κιόλας τὸ φεγγάρι. Ἡ Μαριά εἶχε τὸ φεγγάρι ἀντικρὺ τῆς καὶ φαινόταν ποὺ ἀνέβαινε, ἀσήμωτος τῆς κορυφῆς τῶν λόφων καὶ φώτιζε τὸν οὐρανὸ μὲ τὴ λάμψη τοῦ. Ἡ λάμψη ἄπλωνε ὁλοένα καὶ περισσότερο στὸν οὐρανὸ, ἓνα σημάδι ξεπρόβαλε σὲ μιὰ κορυφή, ἄρχισε λίγο-λίγο νὰ μεγαλώνῃ καὶ στὸ τέλος ὁλόκληρο τὸ φεγγάρι φανερώθηκε καὶ φώτιζε τὸν τόπο. Ἡ Μαριά μπόρεσε νὰ ἰδῇ καθαρὰ πῶς ποὺ βρισκόταν.

Ἡ καλὴ τῆς τύχη τὴν βοήθησε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὴ μόνη ρίζα ποὺ βρισκόταν ἐκεῖ γύρω. Τώρα μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο τῆς ἀπὸ ἓνα μονοπάτι ποὺ ἀκολουθοῦσε σὺρριζα τὸν γκρεμό, ἐπὶ διακρίσιμα τριακόσια μέτρα, ὕστερα χανόταν ἀ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΧΑΡΗ ΚΛΑΔΑΚΗ, Αἴγλη, Ἀθήναι. Ἰσοτίμος Ἀ' Βραβείου εἰς τὸν 284ον καὶ 285ον Διαγωνισμὸν Λύσεων.—2. ΝΤΙΝΟΣ Θ. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, Παναχαϊκόν, Πάτραι. Ἀ' Βραβεῖον Διαγών. Λευκῶν Λέξεων, Καλλιγραφίας, 266ου Λοσίων καὶ Λευκῶν Δέσεων 1937. Ἰσοτίμος εἰς τοὺς Διαγ. 268ον, 270όν, 271ον Λύσεων.—ΝΑΣΙΑ ΚΟΝΤΟΓΕΩΡΓΟΥ, Βασιλίσσα Νεφερτίτι, Κάιρον. Ἀθήναι. Ἀ' Βραβεῖον εἰς τοὺς Διαγ. Πνευματικῶν Ἀθλήσεων, Τυπογραφικῶν Λαθῶν καὶ Λευκῶν Λέξεων 1938.

νάμεσα σὲ κἀνὶ βράχους καὶ κατέβαινε στὴν πεδιάδα.

Σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ προσοχή, στερεώνοντας τὸ ἓνα χέρι τῆς στὸν γκρεμό καὶ ἀποφεύγοντας νὰ σκύψῃ καὶ νὰ κοιτάξῃ πρὸς τ' ἀριστερὰ ὅπου ἔχασκε ὁ γκρεμὸς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς. Κάθε τόσο μιὰ πέτρα ἔφευγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς καὶ κυλοῦσε κάτω χωρὶς νὰ κάνῃ κανέναν κρότο. "Αλλοῦ πάλι ἡ πλαγιά ἦταν φαγωμένη ἀπὸ τῆς βροχές καὶ ἡ Μαριά ἀναγκαζόταν νὰ πηδήσῃ γιὰ νὰ περάσῃ. "Ετρεμε ὁλόκληρη ἀπὸ τὸ φόβο τῆς καὶ κάθε τόσο μετροῦσε μὲ τὸ μάτι τῆς πόσο διάστημα τῆς ἔμεινε ἀκόμη νὰ περπατήσῃ. "Αν τυχὸν κοβόταν πούθενά τὸ μονοπάτι καὶ βρισκόταν μπρὸς σὲ κανένα γκρεμό ; Συφορά σου, Μαριά. Γιὰ καλὴ τῆς τύχη ὅμως τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ μὲ τὴν ἴδια πάντα λάμψη καὶ τὸ μονοπάτι ὅσο κατέβαινε, τόσο πῶς ὁμαλὸ καὶ πῶς πλατὺ γινόταν. Ἡ Μαριά ἀνέπνευσε ἀνακουφισμένη ὅταν βρέθηκε ἐπιτέλους στὸν ἴσιο δρόμο. Δὲν ἤξερε ποῦ θὰ τὴν ἔβγαζε τὸ μονοπάτι. Ἀδιάφορο. "Εφθανε ποὺ εἶχε γλυτώσῃ τὸν κίνδυνον.

Περπάτησε ἀκόμη πολλὴν ὥρα γιατί τὸ μονοπάτι ἔκανε πολλὰς κορδέλλες.

Κατεβαίνοντας, κατεβαίνοντας ἔφθασε στὸν κάμπο. Ὁ οὐρανὸς εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ ἀσπρίξῃ πρὸς τὴν ἀνατολή. Πέρα μακρυὰ εἶδε πολλὰ σπιτία μαζεμμένα καὶ κοντήτερα, πρὸς τὸ μέρος τῆς, ἓνα κτίριο κτισμένον μὲ τοῦβλα ποὺ ἀπὸ τὴν ὄψη τοῦ

κατάλαβε πῶς ἦταν σιδηροδρομικὸς σταθμός, γιατί πολλὰς φορὲς εἶχε ἰδεῖ σιδηροδρόμους, μ' ὅλο ποῦ ποτὲ δὲν εἶχε ἀνεβεῖ σὲ σιδηροδρομικὸ βαγόνι.

Μόλις ἀντίκρυσε τὸ σταθμό, εὐθὺς τῆς ἤρθε στὸ νοῦ τῆς ἡ σκέψη πῶς ὁ σιδηροδρόμος μποροῦσε νὰ τὴν πᾶν μακρυὰ, τόσο μακρυὰ, ὥστε νὰ μὴν μποροῦσαν οἱ "Ατσίγγανοι πῶς νὰ τὴν προφτάσουν.

Πῆγε κοντὰ καὶ εἶδε στὸ σταθμὸ μεγάλη κίνησι. Ἀνθρώποι μὲ δέματα στὰ χέρια τοὺς ἔρχονταν, ἄλλοι ἔβγαίναν, σὺναντιόνταν μὲ ἄλλους, χαιρετίζονταν. "Υστερα ἀπὸ λίγο βγήκαν ὅλοι μαζί ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῆς ἀναμονῆς ὅπου στέκονταν, ἔξω στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς τρύπωνε κι' ἡ Μαριά.

(Ἀκολουθεῖ)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΜΕ ΤΑ ΕΙΚΟΝΙΣΜΑΤΑ

Γαῖδαρος εἰκονίσματα φορτωμένους, βλέποντας νὰ τὰ θυμιάζουν καὶ νὰ τὰ ὑμνολογῶν, πῆγαινε καμαρωμένος γιατί θάρρεψε πῶς κείνον ψέλνουν καὶ προσκυνοῦν.

Κάποιος ὅπου κατάλαβε τοῦ Γαῖδαρου τὴν πλάνη, τοῦ λέγει :—"Ε! Κύρ-Μέντε ! ὁ νοῦς σου ἄς μὴν τὸ βάνει πῶς προσκυνοῦν ἐσένα καὶ τόσο καμαρώνεις ! Δοξάζουν τὰ εἰκονίσματα, δύστυχε, ποῦ σηκώνεις.

(Μετάφραση) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΑΛΗΚΑΡΙΑ ΤΗΣ ΓΙΩΤΑΣ

Μιά μέρα καθόμαστε, ή Τούλα, ή Γιώτα κι' εγώ και λέγαμε πώς θά'θελε ή καθεμιά μας να περνά τον καιρό της.

— Έμένα, λέει ή Τούλα, μ' άρέσει ή ήσυχη ζωή: Νά διαβάζω περιτριγυρισμένη από τὰ βιβλία μου, ξεχνώντας κάθε άλλη άπασχόληση. Νά είναι λιγάκι, νά βγαίνω περίπατο με τις φίλες μου.

— Έμένα, λέει ή Γιώτα, πού με τὸ στανιδ κρατιότανε, μ' άρέσει ή ζωή νά έχω περιπέτειες! Θέλω έκδρομές, ταξίδια, έπεισόδια! Άχ πώς θά ήθελα νά βρισκόμουν στην Άφρική, νάχω ένα άραιο άλογο και νά τρέχω, νά τρέχω άτέλειωτα... νά σκοτώνω λιοντάρια, τίγρεις, κροκοδείλους... νά με κυνηγάνε άγριοι, νά με πιάνουν κι' άξαφνα... νά βρίσκω τρόπο νά τους τὸ σκάσω!

Βλέπεις ή φίλη μας τὰ θέλει όλα με άραιο τέλος... νά βρίσκονται τρόποι νά γλυτώνη από τις κακοτοπιές! Κι' έλεγε, έλεγε όλόκληρη ώρα, αναφέροντας Άρταναίδους και ξερω εγώ τί λογής παληκαράδες...

Έκει πού ήμουνα έτοιμη νά πω κι' εγώ την γνώμη μου γιά τή ζωή, άνοίγει ή πόρτα με τέτοιο κρότο πού πεταχτήκαμε κι' οί τρεις όρθιες. Καί, σάν άστραπή, όρμησε μέσα τήν κάμαρα ένα παμμένιστο γουρούνι μουγκρίζοντας, και στραβό από θυμό πήγε νά πέση επάνω μας. Η Γιώτα μ' ένα... σάλτο βρόδθηκε επάνω στην καρέκλα της Τούλας και κοίταξε νά κρυφτή από πίσω της, ένδω ή Τούλα κι' εγώ προσπαθούσαμε νά βγάλουμε έξω τὸ γουρούνι και νά ιδούμε πώς μπήκε.

Σέ λίγο άνέβηκε κι' ό άφεντικός τού γουρουνιού και μās είπε ζητώντας... ένατὸ φορὸς συγγνώμη, ότι τὸ ζωό του είχε άγριέψει στὸν δρόμο και βόσκοντας την πόρτα τού σπιτιού άνοική, χώθηκε μέσα αλαφιασμένο.

Γυρίζοντας στην κάμαρα, βρήκαμε τή Γιώτα νά τρέμη από τὸ φόβο της άκόμη, και άδικα της λέγαμε, λιγωμένες από τὰ γέλια, ότι ή περιπέτεια είχε τελειώσει.

Τρελλή Πεταλουδίτσα [Γ]

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

Βρίσκεται μόνο του στην πλαγιά ενός βουνού σέ 300 μέτρα ύψος πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. Από τὸ επάνω του μέρος είναι τὸ βουνό και πάνω άκριβώς από τὸ σπίτι είναι πολλές άμυγδαλιές πού στην άνθησή τους μοιάζουν με κατάσπρες νυφούλες. Από τὸ κάτω μέρος, μπροστὰ τὸ σπίτι, δύο

μεγάλες δάφνες βάζουν στή μέση μιὰ πικροδάφνη, πού τὰ μπουμπουκία της είναι έτοιμα νά σκάσουν και νά βγάλουν τὰ ρόζ λουλούδια τους. Άριστερότερα άκούεται τὸ τρίζιμο της μεγάλης καταλιάς (άγρια φοινικιά). Από κει τὸ σπίτι έχει την καλύτερη θέα.

Απὸ τὸ μπαλκόνι του φαίνεται όλος ὁ κόλπος της Άγίας Κυριακής, ή Άσος με τὸ κάστρο της, πού φαίνεται σάν παρασαρκίς ἐπὶ τού όλου ὄγκου τού άκρωτηρίου, και τὸ Φισκάροδο.

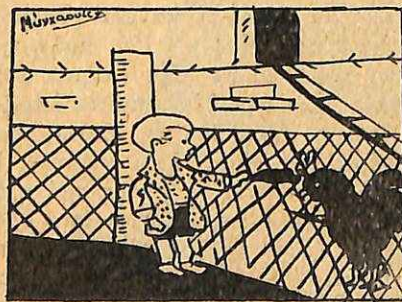
Πὸ πέρα ύψώνονται τὰ βουνά της Λευκάδας. Στή μέση τού ὄριζοντα και λίγο δεξιά φαντάζει μεγαλόπρεπα ή γέρινη κατάλευκη κορυφή τών Άγραφών πού μού φέρνει στὸ νου όλόκληρες ιστορίες τών άρματωλῶν και κλεφτῶν. Στή μέση άκριβώς και στὸ βάθος τού ὄριζοντα, σάν συννεφάκι, φαίνονται οί Παζοί.

Άριστερά του τὸ σπίτι, πρὸς τὸ Νότιο μέρος, έχει τις γέρινες έληές, πού από χρόνια άκούαστα, χωρίς νά βαρεθοῦν μας δίνουν τὸ λάδι τους. Άπ' αὐτὸ τὸ μέρος τού σπιτιού φαίνονται τὰ βουνά της «Παλικής» ὅπως ὀνομάζουν οί χωριάτες τήν Πάλλη.

Απὸ τὸ δεξιὸ μέρος τού σπιτιού ύψώνουν τὰ μεγάλα κλωνάρια τους δύο πλώριες κουκουναριές, σάν παμμένιστες ὀμπρέλλες, πού τὸ άεράκι βουίζει περνώντας ανάμεσα από τὰ βελονατὰ φύλλα τους, και τέλος στὸ βάθος στέκονται άγέρωχα τὰ βουνά της Πυλάρου.

Μάνης [Β]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

— Κύριε Πετεινέ, ὀρίστε τὸ φτερό πού σας έπεσε στην αῦλή.

Άντιγραφὴ τού Μυγχάουζεν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τ' εἶν' αὐτὰ πού κάνεις, Γιαννάκη; Γλείφεις τήν τούρτα;! — Μή στενοχωριέσαι, μαμμά. Είναι καθαρή ή γλώσσα μου. Λέν τὸ εἶπε ὁ γιατρός τὸ πρωί;

Γέρος τού Μωριά

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

3.—Διαγωνισμός Λευκῶν Λέξεων

Στὸ σημερινὸ φυλλάδιο, σέ ὅλες του σχεδὸν τίς σελίδες, θά συναντήσετε κάποια κενά. Τὰ κενά αὐτὰ είναι ή τῶν λέξεων πού άφαιρέθηκαν γιά νά τίς μαντεύσετε. Σέ κάθε κενό λείπει μιὰ μόνο λέξη. Καί θά τή μαντεύσετε άκριβῶς από τὸ νόημα, από τὸ χῶρο πού κατείχε—σέ μικρὸ χῶρο θάταν βέβαια μικρὴ λέξη, σέ μεγάλο θάταν μεγάλη—απὸ τή γλώσσα κι' από τὸ ὕφος τού συγγραφέα—γιατί οὔτε σέ δημοτικὴ γλώσσα θά ταίριαζε μιὰ λέξη καθαρηνισάνικη, άρχαϊκή, οὔτε σέ στρωτὸ και καθαρό ὕφος μιὰ λέξη παραξενι κι' άσυνειθιστή. Άν, πάλι, σ' ένα κενό νομίζετε πὸς ταιριάζουν δύο και τρεῖς λέξεις, μπορείτε νά τίς γράψετε ὅλες κι' εγώ... διαλέγω τή σωστή.

Η άπάντησή σας, σέ χωριστὸ χαρτί, με τὸν τίτλο «Άπάντηση στὸν Διαγωνισμό Λέξεων», πρὸς τὸν εἶναι συνταγμένη ὅπως κι' ή άπάντηση στὸ Διαγωνισμό Τυπογραφικῶν Δαθῶν—σέλις, στήλη, στίχος—ὥστε είναι περιττὸ νά τὰ ξαναλέμε.

4. Διαγωνισμός Φωτογραφίας

Θέμα: Παιδί ή παιδιά ἐκ τού φυσικοῦ. Τὸ θέμα βέβαια είναι κάτι σπουδαῖο. Πρέπει νά διαλέξετε καλά τή στιγμή πού θά φωτογραφίσετε τὸ παιδί ή τὰ παιδιά σας. Άλλὰ επίσης σπουδαία είναι κι' ή έκτέλεση: ή φωτογραφία πρέπει νά είναι ὀραία, καθαρή, ζωηρή, γιά νά γίνεται τσιγγογραφία κι' άκόμη γιά νά μεγαλώνη χωρίς νά χαλά. [Γιατί μιὰ βραβευμένη φωτογραφία μπορεί νά είναι μικρὴ και, γιά νά δημοσιευθῇ, νά χρειάζεται μεγέθυνση).

Μόνο από μιὰ φωτογραφία μπορεί νά στείλη κάθε διαγωνιζόμενος. Κι' από πίσω πρέπει νά γράφη: «Γιά τὸν Διαγωνισμό Φωτογραφίας», και κατόπι τὸν τίτλο της—τί παριστάνει—μαζί με τὸ νομα, τὸ ψευδώνυμο κιλ. τού άποστολέα της.

Οἱ κοινοὶ Ὅροι όλων αὐτῶν τῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν δημοσιεύθηκαν στὸ προηγούμενο, κάτω από τήν προκήρυξη τού Διαγωνισμοῦ Τυπογραφικῶν Δαθῶν. Προσθέτῃ πὸς ή προθεσμία, κοινὴ επίσης γιά ὅλους, είναι μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΜΗΝΗΣΜΟΝΕΙΤΕ πὸς κάθε παραγγελία σας γιά νά ἐκτελεῖται άμέσως, πρέπει νά συνοδεύεται και με μιὰ τυπωμένη ταῖνια, άπ' αὐτὲς με τίς ὁποῖες σας στέλνουμε κάθε έβδομῃδα τὸ φύλλον,

Πὼς θά περάσετε πὸς εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι άπλούστατο: Θά προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερους μπορείτε

ΤΟΜΟΥΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

και θά τούς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στην έξοχή, ὅπου θά πάτε, —άλλα κι' αὐτοῦ πού θά μέινετε,—γιά νά περάσετε τίς Διακοπές.

Κι' ἓνας μόνον Τόμος της Β' Περιόδου, άρκει, με τίς 400 του σελίδες, με τὰ τρία ή τέσσερα μυθιστορήματά του και με τὰ τόσα άλλα πού περιέχει. Άν πάρετε μάλιστα από τούς τόμους τῶν τελευταίων ἐτῶν, **1929 ἕως 1938**, πού έχουν 620 ή 468 σελίδες ὁ καθένας, και από 4-5 μυθιστορήματα, τί άλλο θέλετε;

Τόμοι Α' Περιόδου (1879—1893) δὲν ὑπάρχουν. Τῆς Β' Περιόδου ὅσοι ὑπάρχουν, τιμῶνται **γενικῶς**

ΔΡ. 110 ΕΚΑΣΤΟΣ

γιατί έχουν άρχίσει νά ξαντλοῦνται κι' οί παλαιότεροι, πού είχαν ὡς τώρα δρ. 80, άνατιμήθηκαν. Στην τιμὴ τῶν 110 δραχμῶν, προσθετὰ τὰ ταχυδρομικά, δρ. 5 γιά τὸ Ἑσωτερικὸ, και δρ. 35 γιά τὸ Ἐξωτερικὸ.

Συμβουλευθῇτε και τὸν Πίνακα Μυθιστορημάτων πού περιέχει κάθε Τόμος—δημοσιεύθηκε τελευταία στὸ 6ο φυλλάδιο τού 1939 (7 Ἰανουαρίου)—και κάμετε ἐγκαίρως τήν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νά περάσετε

ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 18 Ἰουλίου 1939

ΣΗΜΕΡΑ σὰς δίνω άλλους δύο Ἐκτάκτους Διαγωνισμούς. Στὸ ἐρχόμενο θά σὰς δώσω άλλους δύο και θά γίνουν ἐξη. Εἰναι άρκετοι. Στὸ πρῶτο δωδεκάσέλιδο τού Αὐγούστου θά δημοσιευθῇ ή 43η **Κυριακή της Διαπλάσεως**, πού τήν εἰκονογράφησε κιόλα θανασία ὁ κ. Α. Βώττης. Καί συγχρόνως θά σὰς δώσω ὁδηγίες γιά νά συνθέσετε σιγά-σιγά μιὰ Συλλογὴ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, γιά νά μού τή στείλετε τὸν Ὀκτώβρη.

Επιτέλους έλαδα και μιὰ άκόμη φωτογραφία, της **Αἴγλης**, κι' εἶτοι δημοσιεύω σήμερα ένα σύμπλεγμα από τρεῖς. (Τῇ φωτογραφία τού **Παναγιῶ** τὴν έφύλαξε πάλι άπειρακτη ὁ κ. Φαίδων, κι' ή **Μεγάλη Ἑλλάς** μπορεί νά στείλῃ νά τήν πάρῃ). Έχω όμως άλλη μιὰ, κοριτσιού, πού δὲν ξέρω ποιὰς είναι, γιατί δὲν γράφει ὄνομα, Πρὸ καιροῦ, μού φάνηκε πὸς ήταν μέσα σέ γράμμα της **Ρομπέν** τού **Δόξλεῦ**, αλλά τή ρώτησα και μού άπάντησε πὸς δὲν μού έστειλε καμμιά φωτογραφία, οὔτε δική της, οὔτε της.

Ποιὰς είναι λοιπόν; Παριστάνει ένα κορίτσι 14—15 ἐτῶν, λιγάκι παχουλὸ, σοβαρό, με μεγάλα ζωηρά μάτια και χωρίστρα στὴ μέση τού κεφαλιού. Φορεῖ άσπρο πουκαμισάκι με γιακαδάκι, κλειστό ὡς τὸ λαιμό. Ἀπὸ πίσω ὑπάρχει μόνο ή σφραγίδα τού φωτογραφείου, «Φωτογραφεῖον Ἀ. Σακελλαρίου. Πανεπιστημίου 85, Ἀθήναι» κι' από πάνω, γραμμένα με μελάνι, τὰ στοιχεία **Σ.Μ.Γ.** Παρακαλῶ λοιπόν ὅποια μού τήν έστειλε νά μού τὸ γράψῃ και, ἂν τήν έστειλε γιά νά δημοσιευθῇ, νά σημειώσῃ σέ ποῖον ή σέ ποιοὺς Διαγωνισμοὺς βραβεύθηκε.

Έχουν μαζεθεῖ πάλι ένα πληθὸς γράμματα. Θά τὰ δώσω σὲ λίγο.

ματα. Θάταν άδύνατο νάπαντήσω σ' όλα ἐκτενῶς ὅπως ἔκανα ὡς τώρα πού, με τούς διαγωνισμοὺς τῶν σχολείων, εἶχα κάπως λιγώτερα. Γι' αὐτὸ, από σήμερα, θάπαντῶ πάλι συντόμως.

Εἶδα, πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα, τὸ μεγάλο, πού μού έδειξε πόση άγάπη κι' έμπιστοσύνη μού έχεις. Καλά ἔκαμες πού μού τῷ γράψαες ὅλ' αὐτὰ. Ἡ γνώμη μου εἶναι πὸς πρέπει νάκούσῃς τούς γονεῖς σου και νά κόψῃς καθὲς ὁχέση με τὸ ελαττωματικὸ ἐκείνο κορίτσι, πού άλλωστε δὲν εἶναι πιά ὅτε συμπαθήτριά σου. Περιμένω νά μού ξαναγράψῃς.

Και τὸ δικό σου γράμμα, **Ασπανιάν**, με συγκίνησε. Κι' εγώ πιστεύω πὸς ή άγάπη τῶν παιδιῶν μού δὲν εἶναι «φαντασματική» και «υπερδύσουλ», ἀλλ' άγνή κι' αληθινή. Συνδρομητῇ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔχω στὸν Πειραιά, αλλά δὲν έχει ψευδώνυμο.

Εἶσαι δικαιολογημένη, **Μαρία Συγκλητική**. Ε, ἀφού ή φάβηνη καρέκλα εἶναι τόσο ὀραία, δὲν πειράζει ἂν πληγώθηκαν λίγο νά χέρις σου. Μ' εὐχαρίστησε κι' αὐτὴ ή φωτογραφία από τήν έκδρομή σας. Με μιὰ τέτοια διεύθυνση (διὰ τήν **Μαρίαν Συγκλητική**) μπορείτε νά ἔχῃς άλληλογραφία με Διαπλάσῃ πούλα χωρίς νά τούς φανερώσῃς και τὸνομά σου. Ἐστειλά.

Καθὼς εἶδες, **Ἀδολάο**, δὲν εἶχα ἔσχασει τὸν Διαγωνισμὸ Ματαφράσεως. Τὸ Πένταθλο δὲν μπορεί νάντικατασταθῇ από τούς Ἐκτάκτους Διαγωνισμοὺς πού εἶναι μάλλον εὐκολοι και γιά ὅλους, ἐνῶ τάγωνίματα τού Πεντάθλου είναι δύσκολα, γιά τούς μεγαλύτερους και τούς καλύτερους. Γι' αὐτὸ μόνο θά τὸ ξαναδοκιμάσω. Έχω ὑπ' ὄψη μου κι' ἓν' άλλο γράμμα σου, αλλά ὁ χῶρος δὲν επιτρέπει παρά νά τὸ αναφέρω ἀπλῶς.

Εὐχαριστῶ γιά όλα, **Ταγματόρχη**. Νά ἰδῷ όμως, θά κρατήσῃς τήν πόσοσσή σου νά μού γράφῃς τόσο συχνά; Ὁ φίλος σου ἐκεῖνος εἶναι συνδρομητής, αλλά δὲν έχει

ψευδώνυμο. Μπορεῖς νά τὸς ζητήσῃς τή διεύθυνσή του με μιὰ Μικρὰ Ἀγγελία κι' εἶτοι νά ξανάβρῃς τὰ... ἴχνη του. Ἀπὸ τὰ λυσόχαρτά σου μὴν κόβῃς τὸ άγραφο χαρτί γιατί αὐτὸ με δυσκολεύει στην κατάρτασή τους.

Ξανθὴ Κουκλίτσα, συγχαρητήρια γιά τὸν καλὸ βαθμὸ τού ἐνδεικτικοῦ σου. Χαίρω ἐπίσης πού καμμιά από τίς στάσεις και τίς μετεξέταστές τῆς τάξης σου δὲν εἶναι Διαπλάσοπύλα. Τὸ κομμάτι σου θά τὸ διαβάσω και θά σοῦ πῶ. Γιατί ὅμως τὸ έστειλες άνυπόγραφο; Μόνο από τὸ χαρκτηῖρα κατάλαβα πὸς εἶναι δικό σου—ἀφού ἐχώρισα, ἐννοεῖται, τὰ κομμάτια από τὰ γράμματα—κι' ἔγραφα τὸ ψευδώνυμό σου.

Κάνεις πολὺ καλά, **Κλειώ**, πού μπαίνεις τώρα και στην κίνησή μου, γιά νά νοιώσῃς ὅλες τίς χαρὲς μιὰς καλῆς Διαπλάσοπύλας. Σοῦ ἐνέκρινα, καθὼς θά εἶδες, τὸ ψευδώνυμο κι' ἐλπίζω νά μού γράψῃς συχνά και νά μού στέλνῃς και κομμάτια γιά τή Σελίδα. Ἐτοι τίς χαρὲς πού ἔδωχες από μένα θά τίς ἔχω κι' εγώ από σένα. Εὐχαριστῶ γιά τήν προσφορά σου. Θά εἰδοποιηθῇς ἐν καιρῷ.

Χαίρω, **Κατὸκοποι**, πού τώρα θά με βομβαρδίζετε συχνότερα. Μά βέβαια πού και! στή Σύρο πρέπει νά γιορταστοῦν τὰ Ἐξηντάχρονά μου. Τὰ συριανά Διαπλάσῃ πούλα δὲν τὰ ἔχω γιά «ἔδρανή», αλλά κι' ἂν εἶναι, θά τὰ ξεκουνήσετε σεις οί δραστήριοι. Ὅχι, ή μεγάλη Ἐπιτροπὴ δὲν εἶναι άκόμα.

Πολὺ ἱκανοποιητικός ὁ βαθμός σου, **Μιχρέ Καλλιτέχνη**, ἀφού μάλιστα εἶναι ὁ πρῶτος ή ὁ δεύτερος τῆς τάξης σου. Χαίρω πολὺ πού θά ἔλθῃς στην Ἀθήνα και θά σε γνωρίσω. Οἱ Ἀγγελίες ἦταν πολὺ ἀκατάστατα γραμμένες. Σέ παρακαλῶ νά μού τίς ξαναστειλῃς με τίς άλλες και με τὸ αντίτιμο.

Μόννα Λίτσα, ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου στὸν κ. Φαίδωνα κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ. Νά ξέρῃς ὅμως πὸς κι' ἐκεῖνος σ' ἐκτιμᾷ και σέ συμπαθεῖ ἐξαιρετικά ἀπ' ὅσα δικά σου βλέπει στὸ περιοδικό μας. Εἶναι πολλὰ χρόνια ἀφότου ή «Μοναρίτῃ» του παιχθηκε στὸ Βασιλικὸ και θά ἦσουν βέβαια πολὺ μικρά. Μά φοιακά, ἀφού τότε δὲν εἶχες διαδόσει παρά τήν «Ἀδελφούλα». Πολὸ ὥρατες ἀλήθεια οί Μαγικές Εἰκόνες σου.

Ἀλήθεια, **Μαγεμένο Δοξάρι**, λαμπροί οί βαθμοί σου σ' όλα τὰ μαθήματα, και μόνο ἐκεῖνο τὸ 9 τῆς Μαθηματικῆς μού τὰ χάλασε... Ἐπέρεις τί νά κάμῃς; νά ὑποθέσῃς πὸς ἔμεινες μετεξέστατάς και νά διαβάσῃς πολὺ τώρα τίς διακοπές. Μόνο εἶτοι τὸ 9 τού χρόνου θά γίνῃ τὸ λιγώτερο 16... Δὲν εἶμαι ὑπὲρ τῆς ἀλλαγῆς ψευδωνύμων, ἀλλ' αὐτὸ πού θέλεις νά πάρῃς εἶναι τόσο ὀρατὸ πού δὲν μπορῶ νά σοῦ πῶ ὅχι. Καλῶς νά ἔλθῃς.

Σεβὰθ Θαλασσινέ, ἦμου νά βέβαιη πὸς δὲν με εἶχες ἐσχάσει και μόνο τὰ μαθήματα σ' ἐμπόδιζαν νά μού γράψῃς. Ἀνατλήρως ὅμως τώρα πού εἶσαι ἐλεύθερος. Τὸ ψευδώνυμό σου, καθὼς θά εἶδες, σοῦ τὸ ἐνέκρινα. Σοῦ ἄλλαξα και τή διεύθυνση και περιμένω... πολλὰ.

Χαίρω και γιά τήν πλατύτερη γνωριμία, **Δοῦξ Υορκέζε**. Εὐχαριστῶ πολὺ τὸν γιὰ τὸ κ. Μ. πού σοῦ σύστησε τὸ περιοδικό μου και τώρα ἔχω ένα τόσο καλὸ φίλο. Ἐλπίζω νά μού γράφῃς συχνότερα. Ἐλαβα και τήν ἐπιταγή και θά σοῦ στείλω τετράδια μόλις τυπωθοῦν.

Αυστηρῶς, **Εὐάνα**, ὁ κ. Ξανόπουλος ἐμποδίσθηκε τήν τελευταία στιγμή νάρθῃ

στη Θεσσαλονίκη κι' έτσι χάθηκε μία ευκαιρία νά γνωρισθῇτε. Χάρηκε όμως πού ἦσαν στὴν πρώτη τῆς «Στέλλας Βιολάντη», τὴν τόσο πανηγυρική, κι' εὐχαριστήθηκε πού ἔγραψες τίς ὥραιες σου ἐντυπώσεις. Ἀπὸ τὸ γράμμα σου μάλιστα ἔμαθε καὶ μερικὲς λεπτομέρειες πού δὲν τίς ἤξερε.

Δὲν πειράζει, **Κρητικόπουλον**, ἀπὸ μάλιστα τώρα θά μοῦ γράφης συχνότερα. Σὲ συγχαίρω γιὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμούς, μὰ καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους θριάμβους σου στὸ Γυμνάσιο. Εἶδα τί ὥραια πού περάσατε στὴ μεγάλη αὐτὴ ἐκδρομὴ καὶ φαντάζομαι πὺς θά ἦταν πολὺ καλὴ ἡ περιγραφή πού δημοσιεύσες στὴν ἐφημερίδα. Ἑλληνικά τοπεία δημοσιεύω καμιά φορά, ὥστε στείλε μου αὐτὲς τίς φωτογραφίες, ἂν εἶναι κατ'ἀλληλῆς νὰ τίς χρησιμοποιήσω. Τὰ Μ. Μυστικά δὲν τυπώθηκαν ἀκόμη, γι' αὐτὸ δὲν ἔλαβες.

Ἐλαβα, **Γέρο τοῦ Μωριᾶ**, εὐχαριστῶ, ἐξέτελσα. Τὸ τεῦχος τῆς «Ἰονίου Ἀνθολογίας» θά εἶναι τώρα σὰ χέρια σου. Περιμένω κι' ἄλλο γράμμα σου μὲ τὰ ποτελέσματα. Τὸ «μάλιστα», ὑπερθετικό τοῦ «μάλα», πού σημαίνει «πέρα πολύ», μὲ φαίνεται φυσικὸ πὺς κατάντησε νὰ σημαίνει «ναί», ἢ πολὺ ναί, κατάφαση μ' ἐπίταση. Ἀξάφνα, σὲ μιὰ ἐρώτηση σάν αὐτή: «θέλεις νὰ ταξιδέψης», ὁ ἄλλος ἀπαντοῦσε «μάλιστα γες», δηλαδὴ «πολὺ βέβαια» ἢ «μάλιστα», δηλαδὴ «πέρα πολύ». Κι' ἦταν σὰ νὰ λέγῃ «ναί, ναί».

Πραγματικῶς, **Ἀγγέλη**, πολὺ καλὴ ἡ «πόζα» πὺς πέτυχες στὴ φωτογραφία σου καὶ νομίζω πὺς σὲ δείχνει ὅπως εἶσαι χωρὶς νὰ σὲ κολακεύῃ οὔτε νὰ σὲ ἀδικῇ. Εἶμαι βέβαιη πὺς πέτυχες σ'αὐτὲς τίς ἐξετάσεις καὶ περιμένω τὸ «πὺς χαροῦμένο» γράμμα σου. Εἶχε γιὰ τὰ ἀρίστα τοῦ Ὁδείου.

Κερκυραϊκὸ Ἀκρογιάλι, εὐχαριστῶ τὴ μαμά σου καὶ τὴ θεία σου πὺς, σάν παλιές Διαπλασοπούλες, εἶναι πρόθυμες νὰ συντελέσουν στὸν ἑορτασμό τῶν Ἑξηντάχρονων μου στὴν πόλῃ σας. Μὰ καὶ σένα, πὺς προσφέρεις ἐπιστῇ. Τὸν Αὐγούστο δὲν θά εἶσαι στὴν Ἀθήνα, ἔλα νὰ τὰ ποῦμε. Εὐχαριστῶς θά κάμῃ τὴ γνωριμία σου κι' ὁ κ. Φαίδων πὺς τοῦ εἶπα ὅσα γράφεις.

Εὐχαριστῶ πολὺ, **Παιχνιδιάρη**, γιὰ ὅσα ὥραια γράφεις γιὰ τὰ Ἑξηντάχρονα μου. Βεβαίως θά γιορταστοῦν καὶ στὴν Κύπρο, ὅπου ὑπάρχουν τόσα παλαιὰ καὶ νέα Διαπλασοπούλα. Συγχαρητήρια γιὰ τὸ πτυχίο σου μὲ τὸ λαμπρὸ βαθμό. Ὅσο γιὰ τὴν ἐπιστήμη πὺς θά διαλέξῃς, ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ συμβουλευσω: ρώτησε τὴν κλίσση σου καὶ τοὺς γονεῖς σου. Ἐστειλα δ, τι ἐξήγησες.

Καὶ πάλι, μ' ὄλες τίς σχετικὰ σύντομες ἀπαιτήσεις μου, ἔμειναν πολλὰ γράμματα γιὰ τὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Προσωποδοφός, ἄ. (ΚΠ). Σκίουρος, ἄ. (ΓΚ). Ἑλίκη, κ. (ΠΠ). Ζουρλομανδύας, κ. (ΣΠ). Πήγασος, ἄ. (ΘΜ). Τσούπρα, κ. (ΒΘ).

Ἡ **Διάπλασις ἀσπάζεται** τοὺς φίλους τῆς: **Πράσινο Ἀλόγο** (ἔστειλα) **Κόμητα φόν Σπέν** (καλῶς νὰ ἔλθῃς) εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα: ὁ λόγός σου ἐπιστῇ μὲ 72 δρχ. μὲς βέβαια πὺς κι' ὁ Σύλλογός σας θά λάβῃ μέρος στὸν ἑορτασμό, ἀλλὰ γιὰ τὸν τρόπο θά τὰ ξαναποῦμε) **Κυριαρχοῦς** (εὐχαριστῶ πολὺ) λάβετε κι' ἀπὸ μένα ἕνα χαιρετισμὸ μὲ τέρως πρὸς τὰ παιδιὰ τῆς **Θεόδωρον Κολοκοτρώνη** (λυσοχάρτο ἔστειλα) **Ἑλένη Διοσκουρί-**

δου (μετὰ χαρᾶς) σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ἀπὸ τὸ πρῶτο: στὸ στίτι σου ἔχεις δόλους μου τοὺς τόμους, γιὰτ' ἦταν συνδρομητῆς ὁ πατέρας σου πὺς τὸν θυμῶμαι πολὺ καλὰ) **Κεφαλλονίτικο Ἀκρογιάλι** (ἔχει καλῶς: τετράδια Μ. Μ. θά σοῦ στείλω ἅμα τυπωθῶν) καλὴ ἀντάμωση τὸν Αὐγούστο) **Ἀρετὴν** (καὶ μετὰ τὴν προθεσίαν οἱ λύσεις σου εἶναι δεκτὲς ἐφόσον δὲν ἔχουν δημοσιευθῇ ἀπὸ τὴν Τριλογία τοῦ κ. Ξενοπούλου, τὸ «Πλούσιοι καὶ Φτωχοὶ» εἶναι ἐξηγλημένο: τῶν δὲ δὲ ὑπάρχουν στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ κ. Ι. Δ. Κολλάρου, ὁδὸς Σταδίου) **Αἰθέρα** (θερμὰ συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τῆς καλῆς σου γιγιάς) τὸ πλῆμα σου γιὰ τὴ Σελίδα θά τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θά σοῦ πῶ τὸ ἄλλο θά τὸ δώσω ἐν καιρῷ στὴν Ἐπιτροπὴ κι' αὐτὴ θά κρίνῃ πάντως ἐγὼ σ'εὐχαριστῶ ἀπ' τὴν καρδιά μου) **Λευκὴν Καμέλιαν** (ἡ φωτογραφία τοῦ Σουνίου βρέθηκε: ἂν καὶ ἡ ἀπώλειά τῆς θάταν τὸ «μικρότερο κακό», ὅταν ἔλθῃς στὸ γραφεῖο, ζήτησέ τὴ ἀπὸ τὸν κ. Ξ). **Βασίλισσα τῶν Δουλουδιῶν, Ἰσιδα** κτλ. **Εἰς ὅσας** ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 'Ιουλίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 288ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 22 Σεπτεμβρίου.

409 Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτο μου ἀριθμητικόν,
Τῶν μου γεωγραφικόν,
Τὸ τρίτο μου ἀναφορικόν,
Κι' ἅγιο τὰ τρία ἀποτελοῦνε,
Πὺς οἱ Ἀθηναῖοι τὸν τιμοῦνε,
Μὰ κι' ἄλλον ἅγιο, πὺς νέο,
Καθὼς καὶ τύραννον ἀρχαῖο.

Μικρὸς Ζωγράφος

410. Στοιχειογράφος

Μὲ φοροῦν οἱ κληρικοὶ
Ὅπως μ' ἂν μάρφησῃς
Μὰ φυτρώω ἀπὸ τὴ γῇ
Καὶ μὲ τῶν καλοῖ-κακοῖ,
Γράμμ' ἀκόμα ἂν μοῦ κολλήσῃς.
Ἑλληνοπούλα

411. Στοιχειοτονόγραφος

Μετ' ἀποκεφαλισμό,
Ἄν ἄλλῳ τονισμό,
Κάθε πέρασμα, σάν πρῶτα,
Στὸ διαβάτη δὲν μοδιζῶ,
Μὰ στὴ θάλασσα μὲ βλέπεις.
Πὰ εὖ κύματα νάσπρῳζω.
Ἑλληνοπούλα

412. Δημῶδες Αἶνιγμα

Τὸ ἀρνάκι μου τὸ κόκκινο,
Ὁ Θεὸς νὰ τὸ φυλάγῃ,
Ἄν φάῃ ξύλο, τρέφεται,
Ἄν πιῇ νερό, ψοφάει.
Ἀσπρὸς Γλάρος

413. Ψαρονόκαλον

* * * * *

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νάναγινώσκωνται: Περιβρέχεται ὑπὸ θαλάσσης—ἀποτελεῖται ἀπὸ ὁμοειδῆ πρόγματα συσσωρευμένα—εὐοσμον ἄνθος—διοικητικὴ διαίρεσις—καρπὸς—πηγὴν θαλάσσιον, νήσος τοῦ Αἰγαίου—φυτὸν.

Ἑλληνοπούλα

414-418. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑ-

κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Κρόνος, πόλος, ἥως, καῦμα, κῦμα
Ἀσπρὸς Γλάρος

419. Διπλὸ Κεφάλι

Εἰς τὰς κάτωθι λέξεις νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλὴ καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τὰρχικὰ τῶν ὁποίων νάποτελοῦν μεγάλων πλάνητην:

ὀπός, ἀφή, πῖον, ὄσος, μηρός, ὄων.
Μικρὸς Ζωγράφος

420. Συλλαβικὸν Παίγνιον

βίτ, μᾶ, γὼν, λων, νίς, νη, ρας, ζα, σπῖς, λα, λος, μή, γος, λας.

Αἱ συλλαβαὶ αὗται εἶναι τελικαὶ ἰσαριθμῶν δισυλλαβῶν λέξεων, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν οὕτως, ὥστε αἱ πρῶται τῶν συλλαβῶν κατὰ σειράν νάποτελοῦν παροιμίαν.

Αἶνος

421. Διπλὴ Μεσοστιχίς

Ἐκ τῶν δύο μεσαίων γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὰ μὲν πρῶτα ἀποτελοῦν θεάν, τὰ δὲ δεύτερα ἥρωα:

1, Πόλις τῆς Γραφῆς ὅπου ἐθανματούργησεν ὁ Χριστός· 2, Μήτηρ θεοῦ εὐθύμου· 3, Πόλις τοῦ Καυκάσου· 4, Πόλις τῆς Γαλλίας· 5, Πόλις τῆς Συκελίας· 6, Πόλις τῆς Ἡλείας· 7, Θεὸς Αἰγύπτου· 8, Πόλις τῆς Μακεδονίας· 9, Ἡ κάτοικος ἐλληνικῆς μεγαλονήσου.

Αἶνος

422. Γρίφος

ικ 1 1111
ικ 1 1 1
ν ηκ 1 1 1 Ἀζόρ, ἔ, ἔ 1
ικ 1111 1
ικ 1 1 1111

Ἀσπρὸς Γλάρος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 19

219, Παρράσιος (παρά, σύ, ὅς).—220. Πηγὴ-πληγὴ.—221. Ἡλίας-Ἰλιάς.—222. Ἡτα, ἦτα, εἶτα.—223.

Κ Υ Ρ Ο Σ 224. ΑΡΙΣΤΟ-
Α Α ΦΑΝΗΣ (ραφα-
Τ Ν νίς, ἰσιοφόρον,
Α Ι στατήρ, Ἰήνος,
Σ Α Μ Ο Σ Ὁράτιος, φασια-
Τ Υ Φ νός, νιφάς, Ἡ-
Ρ Ρ Υ ριννα).—225-229.

Ο Ο Ρ Τὸ μαγικὸν ἄν-
Φ Σ Ο Φ Ι Α θος εἶναι ΙΟΝ:
Η Η Ω Ρ Ἰόνιον, Αἰγαῖον,
Π Σ Ε Ἀκτιον, Ἡραῖον,
Ι Τ Σούνιον.—230.

Α Η ΜΑΡΚΟΣ-ΔΗ-
ΜΝΟΣ (Μέλι, Ἀρ. Ης, Ρώμη, Κῶνος,
Ὀν. Ο. Μα, Ση. Στάς).—231. Περασμένα
ἔξασημένα.—232, Τῆς ἐπιμανῆς ἡ ὑπο-
μονὴ ἀνωτέρα (τίς ἐπὶ μονῆς, ἡ ὑπὸ
μονῇ, ἄνω τε οἱ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ἈΘ'—408]

Βασίλισσα Νεφερίτι, μήπως παραπέσανε τὰ γράμματά μου; Ἐγραφα δύο φορές ἀπάντησιν καμμία!

ΤΙΝΟ ΡΟΣΣΙ

[ἈΘ'—409]

Η «Ἐβθυμὴ Συντροφία», ἀρχίζοντας νέα θράσος, ὑπόσχεται ἐκπλήξεις!!! Α-NAMEINATE...

[ἈΘ'—410]

Διαπλασόσμε, ἄλτ! Ποῖον τὸ ὠραῖο-
τερον ψευδώνυμον!!

Γαζοῦρα Ε; ΑΕ.